

СТЕФАН НИКОЛОВ
ЕДИН (НЕ)ОБИКНОВЕН ДЕН
НА МАРС

chitanka.info

Марс, Червената планета. Годината е 2076. Първата човешка колония е вече основана. Тя е и крайна фаза на първата мисия с пилотиран междупланетен подпространствен скок. Животът в базата не е лесен, но международният екипаж се справя доста добре. Провеждат се много експерименти. Всъдеходите, търсещи лед за системи под повърхността, са почти „обичайна“ гледка. Нас обаче ни интересува един конкретен. Нека ви представя екипажа му.

Първият му член беше българинът Петър Стефанов Атанасов. Той беше завършил медицина, но никога не се беше занимавал с нея. Легендарен, почти професионален хакер допреди няколко години, най-накрая все пак го бяха хванали. За да отърве затвора, той се беше съгласил да работи за най-голямата софтуерна компания на Земята. След като доказа, че е един от най-добрите програмисти на „Синята Планета“, се оказа ръководител на екипа, разработващ софтуера за „марсианската“ мисия. За това и беше тук. Беше си издействал да дойде като „Отговорник по софтуерното осигуряване“, но всъщност беше дошъл за „тръпката“ и беше човекът от мисията, който най-малко си работи по специалността. Досега беше имал „проблеми“ само три пъти и все се оказваше негова шега към някой колега. Иначе помагаше на лекарите, а беше и желан член на „всъдеходните“ екипи — донякъде заради чувството му за хумор, но повече заради страхотната му физика, развита в години тренировки по бойни изкуства — мускулите още бяха важна част от живота на Марс. Точно заради опита му в тези „разходки“ и авантюристичния му, откривателски дух той и сега беше командир на „операцията“. Въпреки „чина“ му всички си му казваха Пешо.

Много странно звучеше това име (Пе-Чшо) в устата на другия спец по бойни изкуства в екипа — японеца Кейши Язимото. Той беше „Експерт по електромеханика и силова електроника“ и то най-добрият в цялата колония, също фаворит за подобни мисии. Потомък на стар самурайски род, той беше невероятно дисциплиниран и страшно изпълнителен, освен това работеше и мислеше бързо, точно и хладнокръвно във всяка ситуация, а това беше страшно важно на все още враждебния и опасен Марс, където ставаха какви ли не „случки“, особено с техниката.

Другият благородник в екипажа беше англичанинът Пол Робинсън. Специалността му беше „Сензорна електроника“ и беше

човекът, който всъщност би трябвало да открие подпочвения слой лед, а и отговаряше за изправността на уредите. Той беше „тежко болен“ от неизлечим вариант на чувство за хумор, при това английски хумор.

Елизабет „Лиза“ О’Хара беше американка по националност, но иначе си беше „дете на света“. Дядо ѝ по майчина линия произхождаше от сицилиански мафиотски клан, но се беше отказал от престъпната дейност заради любовта си към баба ѝ — индианка от племето шайени. Баща ѝ пък беше пряк наследник на една от първите ирландски фамилии, преселили се в САЩ, и на стар и уважаван мексикански род. Лиз говореше отлично английски (с лек ирландски акцент), испански, италиански, няколко индиански наречия, както и руски, немски, френски и естествено български. По-зле, но все пак достатъчно знаеше и още няколко езика. Тези ѝ полиглотски способности, както и таланта ѝ да се разбира идеално с почти всеки член на предимно мъжкия екипаж, ѝ бяха отредили ролята на втори заместник-командир на колонията. Иначе беше невероятна в областта на радио- и микро-електрониката, отговаряше за „хардуерното осигуряване“ на мисията, а по време на мисия изпълняваше ролята на радио-оператор и провеждаше електромагнитното разузнаване — основния метод за откриване на рудни залежи на все още неизследваната „червена планета“. На всъдехода неофициално беше заместник на българина.

Втората жена на борда беше рускинята Татяна Ивановна Алексеева. Таня, както ѝ казваха всички, беше невероятна в областта на физиката. Официално беше на Марс като ядрен физик, заради термоядрените реактори, но изпълняваше и малкото функции на астрофизик. Иначе работата ѝ се струваше отвратително отегчителна и с удоволствие търсеше вода, пък и кой ли би могъл да откаже да я вземе — толкова полезна с универсалните си знания (че и красива!).

На пулта за управление седеше Джони Уфори. Той беше огромен негър от наскоро образуваната Република Екваториална Африка — там се намираше основният по онова време космодрум на Земята и те се възползваха от „монопола“ на географското си положение, за да уреждат свои сънародници за по-големите международни мисии (за Марс това беше Джони). Макар и да не притежаваше блестящият ум на спътниците си (особено на Таня и Пешо), той беше успял с много труд да завърши престижен американски университет със специалности

астронавтика и философия при това с отличие. Истинска гордост за родината си, той беше вече участвал в няколко космически мисии и в това отношение беше най-опитен в цялата колония. Макар и да се водеше „Общ персонал“, опита, мъдростта, както и невероятните трудолюбие и добродушност му бяха спечелили огромно уважение в базата. Той беше и най-възрастен — „цели“ 38 години.

Шестте часа бяха към края си и скоро трябваше да се връщат. Надеждата, че в тази нова и неизследвана още област ще има нещо не се оправдаваха. Поне засега.

— Хей, Пол, я си провери пак уредите — обади се Пешо — сигурно и някой охлюв в Сахара отпреди 80 години би показал по-голяма подвижност от стрелките им.

— Нищо им няма на уредите! Просто това място може да си съперничи по сухота с Меркурий и даже май ще победи. Аз поне не бих заложил на Меркурий.

— Ама вие не можете ли да говорите за нещо друго! — скара им се Джони — Негативно мислене няма да ни помогне. Нека говорим за нещо друго. Ето например ... м-м-м ... Таня може да ни обясни за подпространствения преход.

— Браво на ученолюбивия Джони! Аплодисменти, моля! — опита се да се заяде Пешо.

— Я да млъкнеш! — срязва го Таня — Ако не ти се слуша, просто се заври там в някой ъгъл, пусни си там каквато музика слушаш и ни остави на мира.

— А, не, скъпа ми Танечка! Никога не бих показал такова неуважение към знанията ти. Просто едва ли някой, дори и аз, ще разбере и половината от това което кажеш.

— Ами ще го обясня протичко бе, Пешко, така че даже и ти да го разбереш!

— Браво, Таня! Натрий му носа на самонадеяния българин! — намеси се и Лиза — А ти да млъчиш! Млък казах! — отрязва отчаяния опит на българина да каже нещо.

Пешо нямаше друг избор освен да вдигне ръце под кръстосания огън на дамите и да се приготви да слуша разказа на Татяна:

„Надявам се ви е известно, че Айнщайн е сравнявал пространството с гумен лист. Така ли е? Добре. Та значи, всяка тяло поставено върху листа потъва. При това, колкото по-тежко е тялото,

толкова повече потъва. Всяко друго тяло се стреми да «хлътне» в дупката на първото и това всъщност са гравитационните сили. И така, Вселената е нагънат гумен лист. Това естествено е грубо сравнение, но върши работа. Добре де, обаче, като пътуваме, ние сме принудени да следваме гънките на листа и пътят, който изминаваме, не е най-късият възможен. Изходът? Пробиваме листа и минаваме «под» пространството. По този начин постигаме две неща: първо, можем да пътуваме по идеална права и второ, законите на Айнщайн, включително за максимално възможната скорост, важат само за гумения лист но не и под него, т.е. можем да пътуваме по-бързо от светлината. Най-лесно се оказва преминаването между две съседни вдлъбнатини, т.е. между две планети от една звездна система или между две съседни звезди. Теоретически това е подпространственият скок. Естествено, все още има не един и два проблема с практическата реализация, но нашата мисия е първа крачка, при това успешна.“

Таня тъкмо свършваше разказа си, когато Пол извика „Повишена концентрация на вода на 11 часа!“ Сега май ще трябва да обясня какво означава това „11 часа“, а? Значи часовото деление на пространството е удобен начин за определяне на посоките. Точно пред теб е 12 часа. Точно вдясно е 3, назад — 6, а вляво — 9. Посоките между тях се разделят подобно на циферблата. Така 2 часа е вдясно и малко напред, 7 е назад и малко вляво, а в случая 11 е напред и леко вляво. Естествено, като се завърти човек, се менят и посоките.

Та Пешо тъкмо се канеше да нареди на Джони да завие малко наляво, когато Лиза го прекъсна, забила учуден поглед в електромагнитния детектор.

— Чакай малко! Уредите отчитат странни смущения между 8 и 10 часа.

— Добре де, Лиз, но ние търсим вода, а не руда. Като проверим на 11, ще погледнем и на 9 твоите „странни“ смущения.

— Не ме разбра, „шефе“. Казах „между 8 и 10“ и точно това имам предвид — целият сектор между 8 и 10. И освен това под „странни“ разбирам точно странни. Никога не съм виждала подобно нещо. Мога да се закълна, че това не е руда. По-скоро прилича на огромен метален диск под повърхността или нещо подобно. Само дето на Марс няма чист метал. Особено в такива количества!

— Хубаво де! Аз какво да направя! Имаме си задача — да търсим ледени пластове под повърхността. Тя е с основен приоритет.

— Е добре! Доживяхме и Пешо да следва процедури вместо да изследва неизвестното! Да ти припомним ли, г-н Командир, че още не са разработени дори и предните две пласта, които открихме под твое ръководство? А има и други. Къде е мистър Авантюризъм? — заяде се Пол. Винаги успяваше да те направи смешен.

— Джони, 90 градуса наляво! — реагира като ужилен българинът. Пол и Лиза просто си бяха прави. — Да го видим този „метален диск или нещо подобно“!

Още докато се приближаваха Пешо разбра, че е взел правилно решение. Другите също го осъзнаваха. Смущенията бяха наистина МНОГО странни. Като наближиха областта първо я обиколиха и се оказа, че е елипсовидна, а не кръгла. Иначе определено си беше метал. Отгоре също изглеждаше доста необичайно. Леко изпъкнала „височинка“, която не приличаше на твърда скала, а по-скоро на нещо затрупано от вятъра с прах. След като обиколиха два пъти, решиха, че така няма да открият нищо повече. Всички, без Кейши и Джони, облякоха скафандрите и излязоха.

— Почвайте да копаете! — изкомандва Пешо на двамата. Още първият удар на мощната лопата, с която обикновено разкриваха ледените слоеве, потъна дълбоко и удари на камък. Всъщност на метал. Отдолу наистина се показва част от металния корпус на... нещото, каквото и да беше то. Беше покрито с тънък слой пепел, в която копачите на всъдехода, разработени, за да разбиват скали, се връзваха с лекота. Продължиха по-внимателно, включително с ръчните лопати на екипажа. Изведнъж Пешо отскочи рязко назад, защото при поредният мощен замах беше свлякъл цял слой от праха, покриващ... обекта. Отдолу се показва нещо като вход. Само дето не се виждаше как ще се отвори. Просто правоъгълен процеп в гладката иначе метална повърхност. Звънец нямаше. Заразглеждаха за някакъв начин да влязат, но просто нищо не откриваха. Слязоха дори и Кейши и Джони. Нищо. Изведнъж Елизабет се разбесня.

— Гадно, смотано нещо! Що не се отваряш бе, консервна кутия такава? Отваряй се, тъпа тенекия! Не щеш, а? Тогава аз ще те отворя! — изкрещя тя и замахна с лопатата си. Преди още Джони да успее да я спре, тя удари... нещото. В следващия момент вече се

приземяваше (примарсяваше, ако така ви харесва повече) на поне двайсетина метра от групата. Джони, спуснал се да я спре, и Татяна, която се беше оказала наблизко, също отхвъркнаха, но по-малко. Лошото беше, че Таня си удари главата в един камък при падането. Пренесоха ги бързо във въдехда, където Пешо се зае да ги преглежда. Джони си беше направо добре. Лиза се беше понатъртила, но нямаше нищо опасно. Рускинята обаче беше в безсъзнание.

— Лизи, скъпа — изсъска през зъби Пешо — радвай се, че си дама. Заслужаваш си един хубав пердах, ама ще ти се размине. Къде ти е ума? А! — крещеше вече той — Това отвън най-вероятно е извънземен кораб, а ти го блъскаш с лопата! Малко ти е натъртването! Много ти е малко! А се предполага, че жените сте нежни и внимателни. По дяволите! Да беше Пол, разбирам, но ти! Как можа? Добре де, няма значение. Извинявай, че се развиках. Дай сега да видим какво ще правим!

— Май ще трябва да се обадим в базата. — обади се Кейши.

— Добре бе, Кейш, и какво ще им кажем? „Локализиран извънземен космически кораб. Елизабет го удря с лопата, той експлодира. Тя доста натъртена, Джони по-малко. Татяна в безсъзнание.“ Стра-а-ашно обяснение. Много ще му се зарадват. Има да копаям лед...

— Добре де! Тогава какво? Нали ти си командирът? — намеси се и Пол. Дори в такъв момент в гласа му имаше саркастична нотка. Слава Богу, българинът не я усети.

— Ами-и-и, тогава-а-а... излизаме да поразгледаме още. Току виж открием нещо. Таня остава тук, естествено. Лиза остава да я наглежда; Джони е контузен и остава да ни пази от Лиза и глупостите й.

— Шефе, нека дойда и аз, бе! Тя Лиза ще слуша! А и аз съм добре! — намеси се негърът.

— А, не! В момента е нестабилна и трябва някой да я наглежда, а и да командва, ако стане нещо. Но... Знаеш ли, ще остане Пол. Той ще си действа там с уредите, а и знам, че не обича да излиза навън.

— Става! — в един глас се съгласиха англичанинът и Джони.

— Ми да тръгваме тогава! Какво чакаме?

Излязоха, но така и не откриваха нищо. Корпусът беше идеално гладък, нямаше нищо, което да напомня двигател или нещо подобно,

нямаше маневрени дюзи. Нищо! Пол също не откриваше нищо с уредите. Само входа седеше предизвикателен, но те го избягваха, макар че, логично погледнато, трябваше да ги е страх от целия кораб. Пръв се усети японец:

— Хей, Пол, я провери пак показанията около входа.

— Какво става, бе, Кейши? Какво се сети? — попита Пол — Около входа показанията са същите, както и по целия кораб, т.е. никакви.

— Точно така. Ние се страхуваме от входа, а всъщност той не е по-специален. Защитен от удари е целия кораб.

— Тогава защо не гръмна като го ударихме с лопатата на всъдехода? — намеси се Пешо.

— Не знам. Сигурно още не се е била активирала защитата. Може да е доста старичко и едва ли е било активно през цялото време. Трябвало е да се задейства по някакъв начин. И аз не знам какъв, обаче.

— Значи това нещо гърми, ако някой се опита да проникне в него насила.

— Ами очевидно е така. Интересно е обаче, колко точно е чувствително. Ей! Ама какво става?! То май се отваря!

Входът наистина бавно се отваряше. Отвътре се показва... ами „малко зелено човече“ си е най-точният термин за съществото, което излизаше отвътре, облечено в скафандър. Поне това което се виждаше от лицето му беше оцветено в красиво тревно зелено.

— Привет, Земяни! — прозвуча металически глас по радиото. — Аз съм представител на раса, която вие бихте нарекли извънземна. Много съжалявам за неприятностите, които ви предизвика нашата система за безопасност. За съжаление не можахме да излезем от хибернация достатъчно бързо, за да предотвратим проблемите на спътниците ви. Каня ви всички в нашия кораб, особено контузените. Не се страхувайте. Ще ви помогнем. Чакам ви тук, в преходната камера.

С тези думи извънземното влезе отново в кораба, но вратата остана отворена. Астронавтите реагираха бързо. Впуснаха се във всъдехода, където Пол и Лиза вече почти се бяха облекли. Таня пък се разбуди докато ѝ слагаха скафандъра, макар че все пак трябваше да я пренесат. В момента, в който всички бяха в камерата, вратата се

затвори. Извънземното засваля скафандъра си. Те последваха примера му. То каза нещо на някакъв непознат език и от някаква отворила се врата се появи робот, който пое Татяна и тръгна с тях навътре в кораба. Стигнаха някаква зала, пълна със странно изглеждащо оборудване. Там извънземното спря и се обърна към тях на малко архаичен английски език.

— Привет отново, гости от Земята! Позволете първо да се погрижим за вашата, прекрасна според естетическите ви възгледи, спътничка. Нека ви се представя. Ние нямаме имена в земния смисъл, но вие можете да се обръщате към мен с името Алф. Така в края на 90-те години на 20-ти век по вашето летоброене се наричаше най-популярният извънземен образ от медиите ви. Простете ми, ако то вече не е, както вие се изразявате, „на мода“ и ако английският език, на който ви говоря е малко остарял. Все пак съм го учил, както вече казах, в края на 90-те години на 20-ти век по вашето летоброене.

— Какво, по дяволите, е това място?! — опомни се пръв Петър. — И защо, по дяволите, ни доведохте тук? И къде, по дяволите, отведохте Таня? И какво, за бога, става тук?

— Ами, първо, това е, както вие бихте се изразили, „летяща чиния“, въпреки че терминът май не е много правилен. Второ, доведохме ви тук като представители на земната раса. Трето, спътничката ви е в нашата лечебница и би трябвало след малко да се присъедини към нас. Четвъртият ви въпрос, доколкото ви разбирам, е свързан с отговора ми на втория.

— Да си говорим тогава! — намеси се Елизабет — На първо място, ако може, кажете защо говорите все в множествено число, господин Алф, при положение че не се виждат други от „вас“?

— Аз съм официален представител на Галактическия Съюз. Специално за целта изучавах езика и нравите ви преди, както виждам по уредите, около 80 ваши години. Ние сме специално изпратена контактна група за откриване на нови космически цивилизации. Когато пристигнахме в Слънчевата система открихме, че вашата раса е уникална в цялата галактика с невероятните си темпове на развитие на науката и културата, която между другото е сама по себе си рядък феномен, както и с тъй нареченото „творческо мислене“ — при нас творците са рядкост, а при вас са голяма рядкост не-творците. За съжаление Галактическият Съюз не е единственото обединение на

разумни същества в Галактиката. Мороните са агресивна цивилизация, която, за съжаление, твърде рано в космическото си развитие среща други, много по-слаби и успя да ги покори. Враждата между тяхната Империя и Съюза е много силна, макар и неофициална. Те бяха успели да дойдат преди нас и вече провеждаха експерименти с човешки същества, за да открият тайната на вашето бързо развитие и творчески способности, и нямаше да можем да ги изгоним, понеже ни е абсолютно забранена всяка агресия, ако те самите не ни бяха нападнали и принудили да ги унищожим. Много съжаляваме за тази неизбежна жестокост, но поне успяхме да ви предпазим от моронските нашественици. Всъщност спътниците ми съжаляват. Аз — не. Идвам от планета, която е била почти унищожена от Империята им, и макар че отдавна членуваме в Съюза, омразата ни така и не изчезна изцяло и няма и да изчезне. Никога няма да съжалявам за унищожен морон, въпреки че и никога не бих нападнал пръв.

— Хей, Алф, ти май не си много съвестен Съюзец, а? — обади се Пол. Просто невероятен беше фактът, че този човек може да се шегува дори и в такъв момент.

— Не, господин Робинсън, не съм. Не се изненадвайте, че знам името ви. То е изписано на скафандъра ви. Във връзка обаче с „необразцовата“ си служба на Съюза ще ви задам и следния въпрос: Би ли се съгласила вашата цивилизация да унищожи Моронската Империя с технологиите, дадени ѝ от Съюза? Момент да се поясня. Докато изучавах нравите ви, се сблъсках с една поговорка, между другото това е също типично „земна“ особеност — иносказанието, преносния смисъл на думите, символното изразяване, много ми беше трудно да ги изуча. Та поговорката, по-точно сентенцията, е, че най-добрата защита е нападението. Има и друга: „Най-добрият враг е мъртвият враг.“ Изведнъж осъзнах колко сте прави с тези мисли. В Галактическият съюз отричаме агресивните действия, но може би не осъзнаваме, че понякога са необходими, макар и нежелани. От друга страна планетите не влизат веднага в Съюза, има нещо като период за адаптация. След това расата сама решава дали ще се присъедини или ще остане независима, като и отношенията ѝ със Съюза са също обект на избор. Вече има няколко независими и равноправни съюзници на Съюза.

— Въпросът ви е много сложен, господин Алф. — намеси се току-що пристигналата и идеално възстановена Татяна. — Нито ние,

ните вие сме официални представители на своите раси. Имате известно право дотолкова, доколкото понякога нападението е наистина единствената разумна алтернатива. Но кажете, ако унищожим тези морони, какво? Мислите ли, че няма да се появи друга агресивна раса. Дори и сред нас, земляните, има хора, които, ако управляваха, биха се хвърлили да покоряват други цивилизации, само ако можеха.

— Мисля, че Таня е права. — намеси се Пешо. — Не разбирам много от военна стратегия, но според мен няколко победи и демонстриране на непоколебимост биха помогнали за постигане на мир. Те сега ви бъркат, защото не им отговаряте. Ако си покажете ноктите, те най-вероятно ще се кротнат и ще се съгласят на мир. Все пак нека първо изчакаме преговорите със Съюза, а?

— Ние имаме и други поговорки. — Намеси се Джони — Например „Който нож вади, от нож умира“. А един голям писател от средата на 20-и век — Айзък Азимов пише: „Насилието е последното средство на некомпетентния.“ Това също са доста крайни изказвания и не съм много съгласен и с тях, просто исках да покажа, че ние на Земята имаме доста поговорки и те понякога са абсолютно противоположни. Иначе съм съгласен с Пешо, че малко демонстрация на сила и решимост почти сигурно ще доведе до край на войната, но не сме ние тези, които могат да решат. Освен това едва ли очаквате Земята да се съгласи да играе ролята на „веселия самоубиец“. Според мен наистина трябва да изчакаме преговорите.

— Добре! Тогава аз ще дойда с вас в базата ви, а другарите ми ще излетят към Съюза да съобщят, че млада и изключително перспективна раса е достигнала достатъчно ниво на развитие, за да води преговори и да изпратят официална делегация. Да тръгваме.

Ами, тръгнаха. И пристигнаха в колонията. Алф (естествено) предизвика сензация. Пешо, Пол, Лиза, Кейши, Таня и Джони (естествено) станаха герои. Какво стана нататък, ли? Това вече не влиза в този (не)обикновен ден и ще го оставя на фантазията на читателите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.